

РЕШЕНИЕ

№ 3441

гр. София, 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 12.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2758** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Образувано е по искова молба с вх. № 9732/19.03.2021г. на АССГ от К. М. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. К., с която е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) към МВР за обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменено наказателно постановление (НП) № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР, в размер на 300 лв., представляващи разноски за адвокатско възнаграждение по нахд № 11909/2015г. по описа на Софийски районен съд.

Ищцата твърди, че претендираната сума представлява претърпени от нея имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение, явяваща се пряка последица от отменения като незаконосъобразно наказателно постановление № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР. С исковата молба представя заверено копие на договор за правна защита и съдействие 587442 от 24.11.2015г., с предмет правна защита и съдействие по нахд № 11909/2015г. по описа на СРС, НО, 5-и състав. В съдебно заседание поддържа иска и моли да бъде уважена исковата претенция като доказана по основание и размер. Претендира разноски, съгласно представен списък.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от СДВР, в който оспорва исковата молба, излага становище за неоснователност на иска. Счита, че не е доказано

заплащането на уговореното възнаграждение. Направено е възражение за изтекла давност. Прави възражение за прекомерност за заплатеното по делото адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура не сочи доказателства. Счита, че претенцията за основателна, а размерът ѝ следва да се определи според представените доказателства.

Административен съд София-град, като обсъди събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Към настоящето дело е изискано и приложено за послужване нахд № 11909/2015г. по описа на Софийски районен съд, НО, 5 –и състав. От него се установява, че с решение № 181 от 14.01.2016г., постановено по н.а.х.д. № 11909/2015г година по описа на СРС, НО, 5-и състав, е отменено наказателно постановление № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР, като незаконосъобразно.

С исковата молба са представени и са приети като доказателства по делото заверени копия на договор за правна защита и съдействие и пълномощно към него. По делото на СРС, приложено към настоящето, се намира в оригинал същият договор с пълномощно.

Договорът за правна защита и съдействие от 24.11.2015г. между адв. К. И. К. от САК и К. М. Р. е с предмет “оказване на правна защита и съдействие, изразяващи се в: нахд № 11909/15г. по описа на СРС, НО, 5-и с-в”. Договорено е възнаграждение в размер на 300 лв., която сума, съгласно договора, е платена изцяло в брой към момента на сключване на договора.

От приложеното дело се установява, че пред СРС К. М. Р. е представлявана от адв. К.. При така установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищцата е неблагоприятно засегната и е претърпяла имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменено по съдебен ред като незаконосъобразно наказателно постановление, издадено от началника на 08 РУ-СДВР. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник- юридическото лице, в чиято структура е органът, издал незаконосъобразното наказателно постановление (чл. 37, ал.2 от ЗМВР) и е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд София-град по реда на глава XI от АПК, като предявен пред съда по настоящия адрес на увредения. В тази връзка съдът, за да се произнесе, съобрази и мотивите по т. 1 от ТП № 2 от 19 май 2015 г. по тълкувателно дело № 2/ 2014 г. по описа на ВКС, Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, задължително за съда на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, съгласно което исковите за вреди от отменени незаконосъобразни наказателни постановления, действия или бездействия по административно наказване, включително и такива за присъждане на разноските в процеса по обжалване, са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и компетентен да ги разгледа е административният съд. Именно липсата на процесуална възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН, към момента на приключване на делото, е причината, изтъкната в тълкувателното постановление, за да се приеме, че исканията за обезщетяване на направени разноски в производството

по обжалване на наказателните постановления са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и подлежат на разглеждане по същия ред.

Разгледана по същество, исковата претенция е основателна и доказана по следните съображения:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. Съобразявайки мотивите на т. 1 от тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. Върховен касационен съд на Република България, Общо събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, съдът приема, че издаването на НП № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР, е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. В този смисъл наказателното постановление представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, то е правен резултат от санкционираща административна дейност.

По делото е установено, че посоченото наказателно постановление, с което е ангажирана отговорността на ищцата, е отменено по съдебен ред от СРС, с влязло в сила съдебно решение, като незаконосъобразно. С оглед изложеното, съдът намира за доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт – наказателно постановление.

Доказани са и настъпили имуществени вреди за ищцата. Установено е, че тя е платила договорения хонорар на адвокат за процесуално представителство, защита и съдействие по нахд № 11909/2015г. по описа на СРС, НО, 5-и състав. Доказателство за това е договорът за правна защита и съдействие от 24.11.2015г. Той е двустранно подписани и служи за разписка. В т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г на ВКС по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК, е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Този договор е представен още с обжалването на наказателното постановление и се намират по делото на СРС. Представеният договор за правна защита и съдействие представлява частен документ. Съгласно чл. 180 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали,

съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица – в този смисъл са решение на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК, решение № 748 от 17.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 801/2009 г., IV г. о., ГК; решение № 506 от 08.09.10 г. по гр. дело № 705/09 г. на IV г. о. В случая тяхната истинност не е оспорена по реда на чл. 193 ГПК и няма основание за изключването им от доказателствата по делото съгласно чл. 194, ал. 2 ГПК. Доказателственото значение на извънсъдебното признание на факти, когато е обективизирано в писмена форма се следва от закона – чл. 180 ГПК. Частен документ, подписан от лицето, което го издава, съставлява доказателство, че съдържащото се изявление е направено именно от това лице. Всеки неоспорен /или при недоказано оспорване/ частен писмен документ от гл. т. на подписа е автентичен. Отразеното в представения двустранно подписан договор за правна защита и съдействие съответства на останалите събрани по делото доказателства. От протоколите по приложеното анхд се установява, че ищцата е представлявана пред съда от адв. К.. Предоставените адвокатски услуги са възмездни и минималните им размери са определени в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В чл.5 от Наредбата е предвидено кога адвокатите могат да оказват безплатно правна помощ, а в случая няма доказателства да е налице някоя от тези хипотези. Плащането е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищца, поради което представлява имуществена вреда за него.

Според тълкуването дадено в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017г. на ВАС, по т.д. № 2/016г., на ОСС на I и II колегия, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната на наказателни постановления представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ. След като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административният акт да е отменен по административен или съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита, представлява имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт (в случая наказателно постановление) и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Взаимовръзката между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие - гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган.

По изложените съображения, Административен съд София-град намира, че са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищца имуществени вреди, представляващи платените разноски за адвокат по ндах № 11909/2015г. по описа на СРС, НО, в което е отменено като незаконосъобразно НП № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР. Искът следва да се уважи като доказан по основание и размер.

Съдът намира възражението за изтекла давност за неоснователно. Съгласно приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г. "При незаконни актове на администрацията ... началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им." Решение № 181 от 14.01.2016. по нахд № 11909/2015г. на СРС, НО, с което е отменено НП № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР, е влязло в законна сила на 25.03.2016г. Този факт се установява от изисканото ндах № 11909/2015г. по описа на СРС, НО, така и от отразеното в заверения препис на решението, представено с исковата молба. Следователно 5-годишният давностен срок изтича на 25.03.2021г. Исковата молба до АССГ е подадена на 19.03.2021г. с вх. № 9732, от което следва, че е подадена преди изтичане на срока. На основание чл.115, б. "ж" от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), вр. с §1 ЗР на ЗОДОВ, давност не тече, докато трае съдебният процес относно вземането.

С оглед изхода на делото и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 310 размер, в това число платена държавна такса в размер на 10 лева и платено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева, съгласно представения списък и доказателствата за извършването им.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. М. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 300 (триста) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди (платено адвокатско възнаграждение) от наказателно постановление № III-58/21.04.2015г., издадено от началника на 08 РУ-СДВР, отменено с решение № 181 от 14.01.2016г., постановено по н.а.х.д. № 11909/2015г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. М. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата от 310 (триста и десет лева), представляваща разноски по настоящето производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

